

ДѢЙСТВИЕ ПЕТО.

СЦЕНА ПЪРВА.

(Обиталището на Исака въ царскитѣ палати. Стаята накинчена великолѣпно. Презъ прозореца се вижда вънъ почетна стража).

ЯВЛЕНИЕ 1.

ИСАКЪ САМЪ.

Исаакъ (облеченъ великолѣпно, разхожда се умисленъ. Спира се подигащитицъ вежди и рамена).

Чудно нѣщо, наистина! Мария да изчезне отъ толкова дѣня насамъ и до сега нищо да не можемъ да откриемъ!... Това наистина е чудно!... И кой ли ще го направи това? (разхожда се и мисли) Та и зашто ли имъ е лудата Мария? — никакъ не ми стига умътъ!... Да е Милкува работа... (спира се и мисли, послѣ весело дига глава) Но нищо не ще ви помогне това! напусто ти сж трудоветъ, отче Иване! Моитъ легиони скоро ще прилетятъ тукъ и тогава нищо не ще ви спасе, — макаръ и десетъ луди Марии да открадватъ и да скриватъ!... (крачи) Вижда се, вие оште не знаете съ кого имате работа. И Драгомиръ бѣше упоритъ, но сега умъкна като овчица... (смѣе се, послѣ помислюва малко) Но голѣмо твърдоглавство, бре!... Рѣкохъ, че не ще да пуснатъ въ земята си нито единъ кракъ отъ моитъ легиони и, дору не се надвеси злочестината надъ главитъ имъ е-тъй-е на (показва съ рѣка), не отстъпихъ отъ думата си! Сега, когато Петъръ стои предъ вратата на Търново, тѣ тичатъ, молятъ се, цалуватъ рѣцъ... Викатъ сега (криви се и дразни) „Исаче! златий Исаче! помогни ни! пиши на Императора да прати помоштъ! половината Българско царство ще дадемъ на Императора! Тудорка ще бѣде царица! всичко ще направимъ, всичко ще сторимъ! Исаче! Славний Исаче! златий Исаче!...“ (спира се) А-а! викате сега и се молите, ами дѣ ви бѣше умътъ пѣ-преди, когато азъ ви се моляхъ? (заканително клати глава) Штж ви кажъ азъ вамъ!... (разхожда се)